

Getting Lindsay Linton, 2001

Talent voor

Veelkleurige, contemporaine, epische beelden van alien monsters, humanoids en andersoortige vreemde wezens tegen een All-American decor. Met overvloed, sociaal verval, angst en spanningen als thema's. Fotograaf/regisseur Charlie White grossiert erin.

Evil. Genius. Ziek. Wreed. Wanstaltig. Geestig. Cynisch. Krankzinnig. Grotesk. Zelig. De verbeeldingskracht tartend. Het zijn enkele termen die opkomen bij het zien van het werk van fotograaf en filmmaker Charlie White.

Een schoolklas die belaagd wordt door een monstreuze alien. Drie wezenloze Muppet-lookalikes in een Bob Ross-achtige setting. Drie kaalgeschoren Charlie Manson-clanleden voor het tribunaal. Een donkerharige dame in Eva-kostuum troost een depressieve, poedelnaakte, vermenselijkte pop genaamd Joshua in een jarenzeventigdecor. Diezelfde Joshua is verwickeld in een weinig zachtzinnig handgemeen in een echtelijk bed en beziet in een andere foto geschokt hoe een meisje in sexy roze pakje met melk overgoten wordt door een stel jongens.

Zijn deze geënceneerde, veelal op pornografie en populaire cultuur geïnspireerde beelden - waar weinig of niet in is gefotostopt - kunst met een grote K? Feit is dat de fotografie van deze Amerikaan in musea en galeries over de hele wereld hangt. American Minor, zijn eerste korte film van 8 minuten uit 2008, was bestemd voor een galerie, maar werd vorig jaar prompt gevraagd voor vertoning op het Sundance Film Festival. Het filmpje, waarin het lege leven van een 14-jarige verweerde upper-middleclass American girl wordt neergezet, haalde zelfs het filmfestival in Cannes. Zelf zegt White erover: 'In mijn werk fungeert het Amerikaanse tienermeisje als symbool, als het middelpunt van de maatschappij. Zowel American Minor als de animatiefilm OMG BFF LOL kwamen voort uit een tweejarig onderzoeksproject met de titel The

Sherri's Living Room, 2001

slechte smaak

Cyrilla Strothers Project. Hierin wordt een tienermeisje geobserveerd vanaf de eerste klas middelbare school tot haar eindexamen. Momenteel werk ik aan een nieuwe film met als onderwerp televisie, in het bijzonder de sitcom.'

Is deze mengeling van schilderkunst, beeldhouwkunst, film en digitale beelden slechts een referentie aan de hedendaagse populaire cultuur? Of is die cultuur juist een rijke voedingsbodem om White's denkbeelden te ventileren, zoals zijn afkeer van de consumptiemaatschappij? Met zijn zorgvuldig geconstrueerde filmische beelden, waarin unheimische karakters worden gecombineerd met banale settings, legt White op meedogenloze wijze het geweld, de oppervlakkigheid, de decadentie en de verborgen verlangens en angsten van de Amerikaanse maatschappij bloot. En niet alleen de Amerikaanse. 'Ik beschouw het als een global issue dat voortkomt uit een bepaalde locatie, hoewel met die locatie meer "de idee" dan "de plaats" wordt bedoeld.' Zegt de fotograaf. 'De beelden exploreren de dunne scheidslijn tussen fictie en realiteit en tonen de worsteling met identiteit in een maatschappij die grotendeels gebaseerd is op plastic en make-believe.' Zeggen de critici. White laat ons griezelen door letterlijk de monsters die in onze bovenkamers broeden te onthullen. The American dream verworden tot nachtmerrie.

Fotografische film

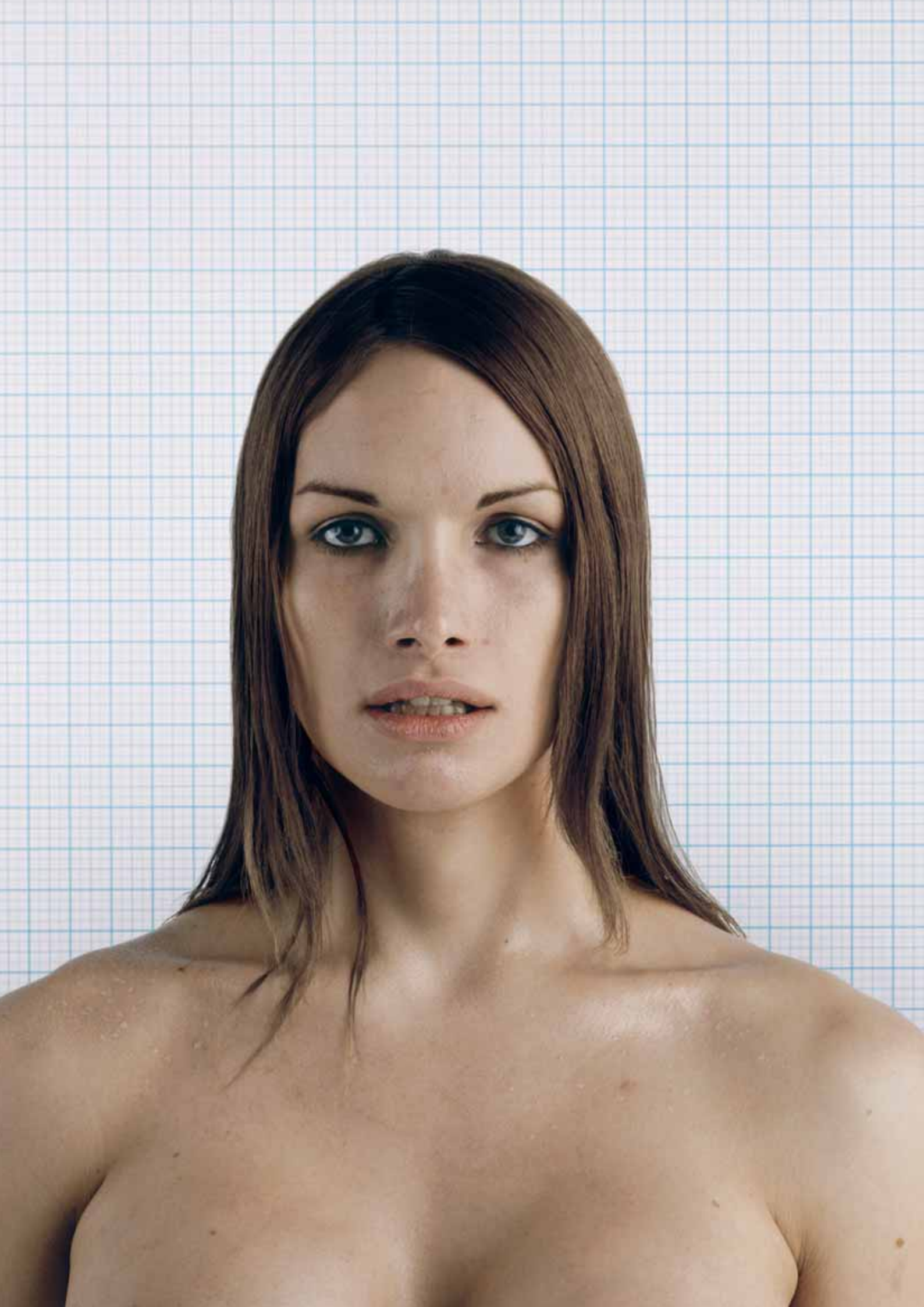
'Gek of geniaal? Dat zou ik je niet kunnen zeggen. Maar vaak overlappen beide eigenschappen elkaar.' Mischa Rozema doelt op het werk, en dan met name de fotografie van White, voor wie hij een mateloze bewondering heeft. De gasthoofdredacteur van deze Creatie steekt niet onder stoelen of banken dat de beelden van deze Amerikaanse vakgenoot hem de laatste jaren hebben geïnspireerd. Sterker nog, diens werk beïnvloedde de film die hij momenteel aan het maken is. Iemand met zo'n common name moet bijna wel de uitdaging aangaan iets heel bijzonders van zijn leven te maken. Dat klopt in het geval van de in 1972 geboren Mr. White aardig. Hij volgde een opleiding aan CAPA (High School for Creative and Performing Arts) en vervolgde zijn studie in New York aan de School of Visual Arts en in Pasadena aan het beroemde Art Center College of Design. Femalien, zijn eerste fotografische werk – White was nog student – met een half-buitenaardse, half-menselijke vrouw en een 'dildoworm' als onderwerp, werd gepubliceerd in het pornoblad Cherie, maar niet veel later voor een heuse expositie opgepikt door de Andrea Rosen Gallery in New York. Pornografie en aliens, het zijn twee thema's die White uiterst serieus neemt. Als kind was hij bovenmatig gefascineerd door alles wat maar naar sci-fi reikte, en als student

z.o.z. Teen and Transgender Comparative Study #2, 2008

Als student was Charlie White vastbesloten om pornografie tot kunst te verheffen

Highland Park, 1999

was hij vastbesloten om pornografie tot kunst te verheffen. Zijn geësceneerde, meestal grootformaatfotografie, die in een vroeger stadium verwantschap vertoont met het werk van Jeff Wall en Gregory Crewdson, evolueert van narratief-geconstrueerd tot abstract-experimenteel. Zelf zegt hij daarover in een in Cannes gehouden interview: 'Ik wilde de gestructureerdheid van het verhalende element of het scenario van de foto doorbreken door het onderwerp centraal te stellen. Daarom overwoog ik de rol van film in mijn werk. Hoe minder filmisch mijn foto's werden, hoe meer ik geïnteresseerd raakte in film, als onderzoek van een bepaald thema gedurende een aantal minuten. American Minor zou je een fotografische film kunnen noemen. Experimenterend met subtiele bewegingen en andere eigenschappen die film je biedt door het geluid en de tijdsduur.'

Mysterie

Wat vindt Rozema zo fascinerend aan de fotograaf/regisseur? De manier waarop hij dingen in de samenleving, zoals overconsumptie en populisme, op een absurdistische, bijna schrijnende manier blootlegt. 'De eerste foto die ik ooit zag van Charlie White (Highland Park uit de serie In a matter of days, 1999) vond ik op een aantal vage conspiracy sites tijdens de research voor mijn film', vertelt hij. (In deze buitenscène zien we een man die een gruwelijk wezen aan een ketting omhoog houdt, terwijl een jongetje het met een stok mishandelt.) 'Geweldig wanneer realiteit en fictie elkaar overlappen. Zijn narratieve manier van fotograferen en zijn gave om ogenschijnlijk normaal sociaal gedrag, extreme en oncomfortabele vormen te laten aannemen, vind ik meesterlijk. Ziek of geniaal? Allebei, denk ik.'

De videoclip die White maakte voor de single Evil van de New Yorkse band Interpol, vindt Rozema minder geslaagd dan de fotografie. Daarin zien we een grootogige geanimeerde creatie van de regisseur stoicijns playbacken, met op de achter-

grond de nasleep van een verschrikkelijk auto-ongeluk. 'Ik ben bij het zien van zijn foto's altijd benieuwd naar wat er vóór de afgebeelde situatie is gebeurd, en wat erna volgt. Als je dat filmt, verliest het een deel van zijn mysterie.' Het mysterie White. Hoe dient dat te worden ontrafeld? Geen sinecure. Aangezien de hoofdpersoon zelf – die naast zijn fotografieloopt ook lesgeeft aan de Roski School of Fine Arts in Los Angeles – te kennen geeft geen tijd te hebben voor een telefonisch interview en op alle e-mailvragen slechts summier antwoorden geeft, zullen we het moeten doen met de informatie die in bits en bytes tot ons komt. Op zich een treffende metafoor voor zowel het eclectisch beeldportfolio van White als zijn intrigerende, enigszins fragmentarische carrière en leven. White is iemand die zichzelf niet graag blootgeeft, maar refereert te onthullen. Over misstanden in de Amerikaanse samenleving en daarbuiten ventileert hij graag in bedekte termen zijn mening. En wie er oog voor heeft ontdekt een gruwelijke wereld. Voor sommigen zal het cynisme misschien een schok zijn. Al sluimert er altijd humor onder de oppervlakte, zij het met een sardonische grijns.

Genencocktail

Pim van Nunen (TBWANeboko) en Patrick van der Gronde (They) werkten met Charlie White aan een campagne voor een outdoor/snowboardkledingmerk bij hun toenmalige bureau KesselsKramer. 'De belofte was destijds "Feel at home" en wij bedachten Giddy, the perfect pet', schrijft Van Nunen per e-mail vanuit Australië. Een monstertje dat in huis alles voor je doet: koken, wassen, strijken en andere alledaagse klusjes.' 'Giddy staat voor Genmanipulatus Intelligentus Domesticus', verduidelijkt Van der Gronde. 'Een raar, niet-bestaand wezen. In feite een cocktail van de genen van alle dieren.'

De creatieven hadden het werk van Charlie White voor ogen, en dan in het bijzonder de serie Understanding Joshua (2001) met een soortgelijk onogelijk creatuur dat zich met

The Persuaders, 2003

gemak beweegt in de mondaine kringen van Californië. Van Nunen: 'In dat boek zie je een afzichtelijk doch aaibaar monster in een huiselijke sfeer. Met daarin vaak erotiek. Een soort aantrekkingskracht tussen Joshua en de dames die om een of andere reden in dezelfde ruimte zijn.'

Eén probleem: hoe krijg je een onafhankelijk kunstenaar zo ver om aan een commerciële campagne mee te werken? Want, zo laat de kunstenaar per e-mail weten: 'Ik neem absoluut geen opdrachten aan.' Hun eerste telefonische verzoek werd dan ook beleefd afgewezen. Voor zover je 'No, thank you, you fuckin' potsmokers' beleefd kunt noemen. De jongens zetten niettemin door en wisten een conference call te regelen, nadat zij hun intenties andermaal hadden onderstreept en werk van KesselsKramer hadden opgestuurd. 'Met name de eerste telefoongesprekken met Charlie vanuit LA waren memorabel', vertelt Van Nunen. 'We dachten echt dat hij gestoord was. Vreemde, extreme uitspraken. Maar ook hilarisch. Hij kwam over zoals zijn beelden: als een alien in een voor hem totaal vreemde omgeving waarin het moeilijk aanpassen is.'

Volgens Van der Gronde was de aanvankelijke terughoudendheid een soort test om te kijken hoe serieus het reclameduo was. En geld speelde ook een rol. Alles voor de kunst. Met de gedenkwaardige uitspraak 'Go to that client of yours, ask 100.000 dollar more and I'll be your fucking personal Jesus' was de deal bezegeld.

70's porn look

Van Nunen toog naar Californië om met de crew van White het campagneconcept te verwezenlijken: grote beelden voor advertenties en klein studiowerk voor een brochure. 'Het was wel duidelijk dat Charlie probeerde de foto's zo erotisch mogelijk te maken, maar dat kwam ons niet slecht uit. Hij heeft een talent voor heel slechte smaak. De styling was belabberd

maar het werkte voor deze campagne en voor zijn stijl juist heel goed. Uiteindelijk heeft hij fantastisch werk gemaakt voor een klein budget. Hij deed precies wat we hadden afgesproken en werkte de beelden met oog voor detail af. Voor de shoot stuurde hij de meest waanzinnige schetsen voor Giddy.' Hoewel White soms zelf ook poppen maakt voor zijn projecten, werd het Giddy-karakter vervaardigd door een jeugd-vriend, modelmaker Jordu Schell, eveneens verantwoordelijk voor de creatie van Joshua. Diens bedrijf Schell Sculpture Studio ontwerpt sinds 1987 characters voor de tv- en filmindustrie (onder meer Avatar, Hellboy, Men in Black, Batman Returns, Edward Scissorhands en Alien: Resurrection). Van der Gronde: 'Met de Giddy-pop op de nek hebben we nog voor de lol over de Amsterdamse grachten gelopen. Uiterst vermakelijk om de verbijsterde reacties van voorbijgangers te zien.'

Over de persoon Charlie White kwam Van Nunen tijdens die intense draaidagen in Los Angeles niet zo veel te weten. 'Hij was heel mysterieus over alles en leek te leven in een complete fantasiewereld waar science fiction, de jaren zeventig/tachtig en erotiek samenkomen. Verder zag hij er heel normaal uit: wit T-shirt en baseballcap.'

www.charliewhite.com